

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobce: **M. Š.,**
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
se sídlem Ledčická 15, Praha,

proti
žalovanému: **Městský úřad Dobříš,**
se sídlem Mírové náměstí 119, Dobříš,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žalovaný je povinen vydat rozhodnutí, jímž ukončí řízení vedené pod sp. zn. MDOB/14865/2017/OSA, do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta, na náhradě nákladů řízení částku 2 000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá vydání rozsudku, kterým soud žalovanému uloží povinnost vydat do 15 dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí, jímž ukončí řízení vedené pod sp. zn. MDOB/14865/2017/OSA.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobce nejprve shrnul skutkový stav. Dne 23. 5. 2018 vyhotovil žalovaný příkaz č. j. MDOB 23516/2018/Pet (dále jen „příkaz“), žalobci byl doručen dne 24. 5. 2018. Dne 31. 5. 2018 proti němu společnost O. V. s. r. o. se sídlem A., P., IČO X, (dále jen „zmocněnec“) podala jménem žalobce odpor. Odpor byl podán bez plné moci, neboť jí zmocněnec v den podání odporu

nedisponoval, na zastoupení byl žalobce se zmocněncem domluven pouze ústně. Žalobce obdržel písemnou výzvu žalovaného k předložení plné moci ve lhůtě 7 dnů od doručení výzvy. Plnou moc zaslal žalovanému téhož dne, lhůta tedy byla dodržena. Žalovaný následně vydal vyrozumění o nabytí právní moci příkazu. Odpor posoudil jako nepřipustný, neboť plná moc byla podepsána dne 3. 6. 2018, poslední den lhůty pro podání odporu byl 1. 6. 2018. Z toho důvodu byl odpor vyhodnocen jako nepřipustný, neboť byl podán osobou, která k tomu nebyla řádně zmocněna.

3. Dne 23. 4. 2019 podal žalobce žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Krajský úřad S. k. (dále jen „krajský úřad“) žádosti nevyhověl. Shledal, že odpor byl podán včas, nicméně osobou neoprávněnou, a ztotožnil se s odůvodněním, které uvedl žalovaný. S takovým odůvodněním žalobce nesouhlasí. Žalobce se se svým zmocněncem dohodl na zastupování v přestupkovém řízení ústně po telefonu. Žádný právní předpis nezakazuje postup, kdy k podpisu plné moci dojde až po podání odporu, pokud obviněný se zmocněním souhlasí. Na zmocnění je možné se dohodnout pouze ústně i s ohledem na velmi krátkou lhůtu pro podání odporu a případnou nerealizovatelnost osobního setkání zmocnitele a zmocněnce. Plná moc je osvědčením o uzavření dohody o zastoupení. Je přitom nerozhodné, k jakému datu je toto osvědčení vydáno. Plná moc byla žalovanému předložena včas. Pokud by žalobce na plné moci uvedl dřívější datum, došlo by k antedatování listiny, neboť plná moc byla reálně podepsána až dne 3. 6. 2018. Namísto toho žalobce přiznal, že plná moc byla podepsána až dne 3. 6. 2018, ale je z ní zřejmé, že je udělena pro celé přestupkové řízení, z čehož plyne, že žalobce souhlasí i s podáním odporu. Závěr žalovaného o podání odporu neoprávněnou osobou je proto chybný.
4. Postupem, který žalobce uplatnil, mělo dojít ke zrušení příkazu podle § 150 odst. 3 správního řádu. Žalovanému vznikla povinnost vydat meritorní rozhodnutí ve věci samé nejpozději ve lhůtě 60 dnů podle § 94 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“). Vzhledem k tomu, že odpor byl podán dne 31. 5. 2018, tato lhůta již uplynula. Žalovaný je proto nečinný.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že je mu známo, že v případě pochybností platí zastoupení účastníka pro celé řízení. To ani žalovaný svým postupem nikterak nezpochybil. Zastoupení na základě plné moci vzniká uzavřením dvoustranného právního jednání a navenek je deklarováno jednostranným úkonem – plnou mocí. Účinky plné moci nemohou nastat zpětně, ale až od okamžiku, kdy byla správnímu orgánu předložena. Ačkoliv žalovaný obdržel odpor v zákonné lhůtě pro jeho podání, nebyl řádně podepsán účastníkem (§ 37 odst. 2 poslední věta správního řádu). Odpor byl podán z datové schránky zmocněnce. V samotném podání nebylo obsaženo osvědčení o zastoupení účastníka řízení na základě plné moci, které by zmocněnce zmocňovalo k jakémukoliv úkonu, ať už k určitému úkonu, skupině úkonů, určité části řízení, celému řízení či v jiném rozsahu na základě zvláštního zákona [§ 33 odst. 2 písm. a), b) a d) správního řádu]. Stejně tak nebyla před zahájením řízení správnímu orgánu doručena prezidiální plná moc podle § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu ani nebyla udělena do protokolu. Žalovaný proto postupoval podle § 150 odst. 3 správního řádu, neboť měl a má za to, že odpor byl podán osobou k tomu neoprávněnou. Postup podle § 34 odst. 4 správního řádu nezvolil, neboť neobdržel od účastníka žádost, která by ho opravňovala k takovému postupu. Žalobu považuje za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

6. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po bezvýsledném vyčerpání prostředku, který správní řád stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu, a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. O věci rozhodl bez jednání, neboť účastníci shodně uvedli, že s takovým postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

7. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 23. 5. 2018 vydal žalovaný příkaz, který byl žalobci doručen dne 24. 5. 2018. Dne 31. 5. 2018 podal zmocněnec jménem žalobce odpor proti tomuto příkazu spolu s námitkou podjatosti vůči všem zaměstnancům žalovaného. Přípisem ze dne 4. 6. 2018 vyzval žalovaný zmocněnce k předložení plné moci, která by zmocněnce opravňovala zastupovat žalobce ve správním řízení. K tomu mu byla stanovena lhůta 7 dnů od doručení přípisu. Vzhledem k tomu, že na tuto výzvu zmocněnec nikterak nereagoval, zaslal mu žalovaný dne 9. 7. 2018 druhý přípis, ve kterém ho vyzval k předložení plné moci a opět mu k tomu stanovil lhůtu 7 dnů. Dne 9. 7. 2018 doručil zmocněnec plnou moc pro zastupování žalobce podle § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu pro celé správní řízení vedené pod sp. zn. MDOB/14865/2017/OSA. Dne 17. 7. 2018 vyhotovil žalovaný oznámení o nabytí právní moci příkazu, které doručil žalobci. Žalovaný v něm uvedl, že jelikož dodatečně předložená plná moc je datována dnem 3. 6. 2018, nebyl zmocněnec v den podání odporu oprávněn jednat jménem žalobce. Odpor tedy byl podán osobou neoprávněnou, příkaz nabytí právní moci dne 2. 6. 2018 a stal se vykonatelným. Dne 30. 4. 2019 předal žalovaný správní spis krajskému úřadu k posouzení, zda je na místě zahájit přezkumné řízení v dané věci. Krajský úřad přípisem ze dne 15. 5. 2019 pod č. j. 059937/2019/KUSK-LPŽPŘ/KLU vyrozuměl žalovaného, že se s jeho postupem zcela ztotožňuje a shledává ho v souladu s právní úpravou (§ 150 odst. 3 správního řádu). Stejně stanovisko zaujal krajský úřad i k žalobcovu podnětu k přijetí opatření na ochranu proti nečinnosti žalovaného (viz přípis ze dne 3. 6. 2019).

Posouzení žaloby

9. Při projednávání žaloby na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. s. ř. s. soud zkoumá, zda žalovaný je nečinný, tedy zda ve lhůtě stanovené zákonem vydal rozhodnutí ve věci samé či nikoliv (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 9. 2010, č. j. 7 Ans 5/2008 – 164, č. 2181/2011 Sb. NSS), a zda tento stav trvá i ke dni rozhodování soudu (§ 81 odst. 1 s. ř. s.; srov. rozsudek NSS ze dne 15. 3. 2010, č. j. 8 Ans 1/2009 – 72, č. 2258/2011 Sb. NSS).
10. Podle § 90 přestupkového zákona může správní orgán o přestupku rozhodnout příkazem. Úprava příkazního řízení je obsažena v § 150 správního řádu. Podle odst. 1 tohoto ustanovení lze povinnost v řízení z moci úřední a ve sporném řízení uložit formou písemného příkazu. Příkaz může správní orgán vydat, považuje-li skutkové zjištění za dostatečné; vydání příkazu může být prvním úkonem v řízení. Podle odst. 3 může ten, jemuž se povinnost ukládá, podat proti příkazu odpor ve lhůtě 8 dnů ode dne oznámení příkazu. Podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje; to neplatí, byl-li podán nepřipustný nebo opožděný odpor. Správní orgán vyrozumí podatele o podání nepřipustného nebo opožděného odporu. Lhůty pro vydání rozhodnutí začínají znovu běžet dnem podání odporu. Zpětvzetí odporu není přípustné. Odpor se podává u správního orgánu, který příkaz vydal. Příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, se stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím.
11. Mezi účastníky řízení je sporné, zda podaný odpor je přičitatelný žalobci. Ze správního spisu vyplynulo, že zmocněnec byl v návaznosti na podaný odpor dvakrát vyzván žalovaným k předložení plné moci, vždy mu k tomu byla dána lhůta 7 dnů od doručení. Ve výzvách bylo zdůrazněno, že jsou činěny v souvislosti s podaným odporem s tím, že pokud jim zmocněnec nevyhoví, bude odpor posouzen jako nepřipustný. Druhá výzva byla zmocněnci doručena dne 9. 7. 2018 a téhož dne byla plná moc doručena žalovanému. Byla tedy doložena včas. Z obsahu plné moci jednoznačně plyne, že je udělena podle § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu, tedy pro celé řízení, které je v něm specifikováno spisovou značkou žalovaného, a též k úkonům souvisejícím. Z textu plné moci neplyne, že by byla omezena jen na některé úkony nebo na určitý časový úsek. S ohledem na procesní kontext, v němž byla plná moc předložena, tedy v návaznosti

na opakovanou výzvu k předložení plné moci prokazující oprávnění zmocněnce podat odpor doručený žalovanému dne 31. 5. 2018 (doručení výzvy zmocněnci a odeslání plné moci zmocněncem od sebe dělí 20 minut), je zřejmé, že plná moc byla předložena k prokázání oprávnění zmocněnce podat odpor. I kdyby měl žalovaný subjektivní pochybnosti o rozsahu plné moci, tedy zda se vskutku jedná o plnou moc pro celé řízení dle § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu, jak byl rozsah zmocnění v plné moci výslovně vymezen, musel by s ohledem na § 34 odst. 3 správního řádu dospět k závěru, že jde vskutku o plnou moc pro celé řízení.

12. Žalovaný se domnívá, že jelikož plná moc byla vyhotovena a podepsána dne 3. 6. 2018 (tedy po podání odporu i po uplynutí lhůty pro podání odporu), neprokazuje oprávnění zmocněnce podat odpor ze dne 31. 5. 2018. Tomuto závěru žalovaného nelze přisvědčit.
13. Podle § 441 odstavce 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), ujednají-li si to strany, zastupuje jedna z nich druhou v ujednaném rozsahu jako zmocněnec. Zmocnění podle § 441 a násl. občanského zákoníku vzniká jako dvoustranné právní jednání zmocnitele a zmocněnce, jehož finálním výsledkem je smlouva o zastoupení. Plná moc má v rámci tohoto právního vztahu funkci určitého potvrzení pro třetí stranu, že zastoupení bylo platně ujednáno a účinně vzniklo. Plná moc slouží jako pouhý důkaz o existenci zmocnění. Na jeho hmotněprávní účinky nemá datum uvedené na plné moci žádný vliv. Právní jednání směřující k udělení oprávnění zastupovat zmocnitele je projevem vůle stran. Z plné moci, kterou zmocněnec předložil žalovanému, je zcela nepochybné, k čemu směřuje projev vůle žalobce. Ani obsah plné moci nebudí pochybnosti (k tomu viz výše). Je v ní specifikován žalobce jakožto zmocnitel, zmocněnec, řízení vedené žalovaným, na které se zmocnění vztahuje, i rozsah zmocnění. Není pochyb, že žalobcova vůle směřovala k tomu, aby byl při podání odporu zastoupen zmocněncem. Na tom nic nemění skutečnost, že plná moc byla vyhotovena a podepsána až poté, co zmocněnec učinil ve správním řízení procesní úkon jménem žalobce. Z ustálené judikatury správních soudů plyne, že jestliže ten, kdo vystupoval ve správním řízení jako zástupce účastníka, aniž se prokázal plnou mocí, ji předloží dodatečně, je tím nedostatek průkazu zastoupení zhojen, a jsou tak schváleny i ty úkony, které zástupce účastníka učinil v řízení ještě před podpisem plné moci. I pokud byla plná moc osvědčující zastoupení žalobce při podání odvolání vystavena později, nelze z toho dovozovat, že odvolání bylo podáno osobou k tomu neoprávněnou, a že se tedy jedná o odvolání nepřípustné (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2005, č. j. 6 Ca 157/2004 – 29, č. 918/2006 Sb. NSS, a rozsudek NSS ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 As 100/2015 – 37, bod 12). Závěr, že dodatečným předložením plné moci, byť byla vyhotovena až po provedení procesního úkonu, je tento procesní úkon provedený zmocněncem dodatečně schválen, je obecně platný i ve vztahu k jiným procesním řádům (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 12. 1997, sp. zn. 2 Cdon 495/97, a nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 2. 2003, sp. zn. I. ÚS 294/01). Správní řád neklade na plnou moc vztahující se na celé řízení zvláštní obsahové požadavky ani neupravuje zvláštní pravidla, pokud jde o následky předložení plné moci v průběhu řízení. Není proto důvodu odchýlit se od výše uvedené judikatury formulované na půdorysu občanského soudního řádu.
14. Posouzení otázky, zda plná moc prokazující existenci právního vztahu zastoupení vztahujícího se na celé správní řízení se dotýká i procesních úkonů učiněných před vyhotovením plné moci, je nezávislé na posouzení otázky, od jakého okamžiku je zastoupení účinné vůči žalovanému. Výkladu prvé z těchto otázek se věnoval soud výše. Druhá otázka se týká toho, od jakého okamžiku je správní orgán povinen akceptovat, že účastník řízení je zastoupen, a činit procesní úkony vůči zástupci účastníka. Žalovaný nepochybil, jestliže příkaz doručil přímo žalobci, neboť v době, kdy tento procesní úkon činil, mu nebylo relevantním způsobem sděleno a prokázáno, že žalobce je v řízení zastoupen.
15. Soud doplňuje, že mu je znám v judikatuře hojně opakovaný právní názor NSS, že obsahem průkazu plné moci musí být konkrétní rozsah zmocnění (srovnej § 33 odst. 2 správního řádu), uvedení osoby, která je k zastupování účastníka zmocněna, podpis zmocnitele a je také třeba, aby

plná moc obsahovala datum, není-li její časové omezení vyjádřeno ve vlastním textu, aby bylo zřejmé, od kterého konkrétního okamžiku je zmocněnec oprávněn úkony za zastoupeného činit (viz rozsudek NSS ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014 – 26). Tento právní názor ovšem nelze interpretovat tak, že by datum vyhotovení plné moci představovalo časovou mez, která vymezuje počátek trvání zastoupení. Předně je třeba uvést, že žádné ustanovení správního řádu nestanoví požadavek, aby byla plná moc datována, natož aby uvedení data vyhotovení plné moci označovalo počátek vztahu zastoupení. Časový údaj vymezující trvání vztahu zastoupení může být významný pro plné moci udělené dle § 33 odst. 2 písm. a) a c) správního řádu, nikoliv však pro plnou moc udělenou pro celé řízení. Datum vyhotovení plné moci nemá jiný význam než časově podchytit okamžik vyhotovení listiny, kterou se prokazuje existence zastoupení. Tomuto datu nelze bez dalšího přisuzovat časové účinky plné moci, tedy že prokazuje existenci zastoupení pouze v určitém časovém rámci (jinak tomu bude např. v případě plné moci, která dle svého výslovného textu osvědčuje oprávnění zmocněnce činit ode dne vyhotovení plné moci úkony jménem zmocnitele, taková plná moc se nevztahuje na celé řízení, nýbrž pouze na část řízení).

16. Soud tedy uzavírá, že předložením plné moci ze dne 3. 6. 2018 bylo žalovanému dne 9. 7. 2018 prokázáno, že zmocněnec byl oprávněn jménem žalobce podat dne 31. 5. 2018 odpor. Odpor tedy byl podán osobou oprávněnou, a je tak přípustný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

17. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že řízení ve věci přestupku žalobce stále probíhá, neboť příkaz žalovaného byl dne 31. 5. 2018 zrušen. Od tohoto okamžiku neučinil žalovaný v tomto správním řízení žádný úkon, zejména pak nevydal rozhodnutí, jímž se řízení končí. Podle § 94 přestupkového zákona je povinností žalovaného rozhodnout bezodkladně, nejpozději do 60 dnů od zahájení řízení. Žalovaný je tedy nečinný, a proto mu soud výrokem I tohoto rozsudku uložil podle § 81 odst. 2 s. ř. s. povinnost vydat rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. MDOB/14865/2017/OSA, jímž toto řízení ukončí, ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Při stanovení lhůty vycházel z právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 23. 3. 2017, č. j. 9 Azs 21/2017 – 57. Soud vzal do úvahy, že součástí správního spisu je námitka podjatosti vznesená žalobcem vůči všem úředním osobám a jejich představeným působícím u žalovaného. Z obsahu spisu neplyne, že by o ní bylo rozhodnuto. Soud stanovil lhůtu pro vydání rozhodnutí v délce 60 dnů, která vychází ze zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí a zohledňuje, že před vydáním rozhodnutí, jímž bude řízení ukončeno, bude nezbytné rozhodnout o námitce podjatosti.
18. K nesouhlasu žalobce se zveřejněním tohoto rozsudku Nejvyšším správním soudem lze závěrem konstatovat, že je z hlediska posouzení důvodnosti žaloby nepodstatný, vykračuje z předmětu tohoto soudního řízení, a proto se jím soud blíže nezabýval.
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 2 000 Kč, která odpovídá zaplacenému soudnímu poplatku. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jeho zástupce [§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 s. ř. s.].
20. Soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů zastoupení advokátem. Soud z obsahu správního spisu totiž zjistil, že žalobce (resp. jeho zástupce, který však jedná na účet žalobce) zneužil svých procesních práv, neboť vše nasvědčuje tomu, že řízení vedl jen proto, aby poškodil žalovaného zvýšenou náhradou nákladů řízení.

21. Jak opakovaně konstatoval Ústavní soud, povinností soudu vyplývající z § 142 odst. 1 o. s. ř. je posuzovat účelnost vynaložených nákladů řízení. Při zvažování účelnosti vynaložených nákladů soud nesmí pouštět ze zřetele ani samotný účel civilního procesu jako takového, který spočívá v poskytování ochrany porušeným nebo ohroženým skutečným subjektivním hmotným právům a právem chráněným zájmům. V souladu s tímto vymezením účelu civilního procesu však nejsou situace, kdy se civilní řízení vede nejen kvůli věci samé, ale i kvůli částce, která může být přiznána na náhradu nákladů řízení z důvodu zastoupení advokátem (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 193/17, nebo obdobně nálezy sp. zn. I. ÚS 3698/10, I. ÚS 329/08 a Pl. ÚS 39/13).
22. Základní zásady občanského soudního řízení definované v § 1, § 2 a § 4 o. s. ř. se prostřednictvím § 64 s. ř. s. přiměřeně užijí i v soudním řízení správním. I v něm tedy soud musí dostát zásadám, podle nichž soudy mají v řízení postupovat tak, aby byla zajištěna spravedlivá ochrana práv a oprávněných zájmů účastníků, jakož i výchova k zachovávání zákonů, k čestnému plnění povinností a k úctě k právům jiných osob, podle nichž soudy mají dbát na to, aby nedocházelo k porušování práv a právem chráněných zájmů fyzických a právnických osob a aby práv nebylo zneužíváno na úkor těchto osob, a podle nichž soudní řízení má sloužit k upevňování a rozvíjení zákonnosti. Vedení řízení s hlavním cílem spočívajícím v získání náhrady nákladů řízení (stejně jako např. systematické přiznávání nadměrných náhrad nákladů řízení) není v souladu s těmito zásadami a přispívá k vyprazdňování smyslu fungování soudní moci. Soud tedy musí na takové skutečnosti reagovat i v soudním řízení správním a náklady řízení vedených ani ne tak kvůli dosažení úspěchu v meritu věci, jako spíše kvůli získání náhrady nákladů řízení nepřiznat pro jejich neúčelnost, resp. slovy § 60 odst. 1 s. ř. s. nedůvodnost.
23. Nyní soud řešil situaci, kdy žalobce podal odpor a žalovaný po převážnou dobu promlčecí lhůty byl nečinný (veden úvahou o neúčinnosti podaného odporu, o níž byl žalobce vyrozuměn žalovaným dne 19. 7. 2018 oznámením o nabytí právní moci příkazu). Tato pasivita žalovaného však žalobci řadu měsíců vůbec nevadila a akceptoval ji. Podnět na ochranu proti nečinnosti a žalobu podal až v situaci, kdy došlo k uplynutí lhůty k projednání přestupku. *De facto* se tak žalobou domáhal vydání rozhodnutí konkrétního obsahu (byť to samozřejmě nikde takto výslovně neuvádí), a sice rozhodnutí o zastavení přestupkového řízení. Požadované rozhodnutí ovšem není potřebné pro ochranu jeho práv, nepotřebuje ho mít okamžitě v ruce, jen mu poskytne úlevu, že „přečkal“ hrozbu pokuty. Žalobce neuvedl, že by proti němu byly uplatňovány nepříznivé následky plynoucí z příkazu, který žalovaný považuje za vykonatelný, jímž by nemohl čelit jiným procesním prostředkem než žalobou na ochranu proti nečinnosti žalovaného. Skutečnost, že řadu měsíců trpěl nečinností žalovaného, dokládá, že tato nečinnost nebyla hlavním důvodem, proč se obrátil na soud. Pokud tedy za daných okolností podal žalobu na ochranu proti nečinnosti, je zřejmé, že tak činil nejen kvůli věci samé, ale (a to zejména) kvůli částce, která mu může být přiznána na náhradu nákladů řízení z důvodu zastoupení advokátem. To je taktika žalobcova zástupce, jak je soudu známo z jeho úřední činnosti, tj. věcí vedených pod sp. zn. 43 A 20/2019, 43 A 21/2019, 51 A 8/2019, 51 A 10/2019, 54 A 15/2019, 54 A 20/2019, 54 A 21/2019, 54 A 25/2019, 54 A 26/2019, 55 A 16/2019 a 55 A 11/2019, v nichž týž zástupce různých žalobců podal žalobu na ochranu proti nečinnosti různých správních orgánů ve věci řízení o přestupku v okamžiku, kdy zanikla odpovědnost žalobce za přestupek v důsledku promlčení.
24. Za této situace je tedy namístě v souladu s citovanou judikaturou Ústavního soudu posoudit náklady na zastoupení advokátem jako neúčelné. Úspěšnému žalobci proto soud přiznal jen náhradu soudního poplatku, neboť to je částka, jejímž vynaložení se žalobce nemohl žádným způsobem vyhnout.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. října 2019

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu